

РЕШЕНИЕ

№ 6295

гр. София, 07.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Любомир Василев

Членове: Ваня Н. Иванова
Цветина Костадинова

при участието на секретаря Донка М. Шулева
като разгледа докладваното от Любомир Василев Въззивно гражданско дело
№ 20231100509984 по описа за 2023 година

Производството е по чл.258 –чл.273 ГПК /въззивно обжалване/.

В. гр.д. №6559/2023 г по описа на СГС е образувано по въззивна жалба на „А.Е.Д.“ ЕООД ЕИК **** гр.София срещу решение №2014 от 10.02.2023 г постановено по гр.д. №20924/2022 г на СРС , 25 състав , поправено с решение №12212 от 10.07.2023 г по същото дело , с което са отхвърлени исковете на въззивника да се осъди Х. П. С. ЕГН ***** гр.София да му заплати на основание чл.55 ал.1 пр.2 ЗЗД и чл.86 ЗЗД сумата от общо 3219,95 лева получени без основание с банков превод от 08.03.2016 г /получени на 09.03.2016 г от ответника 2513,45 лева/ и с банков превод от 05.04.2016 г /получени на 05.04.2016 г от ответника 706,50 лева/ чрез въвеждане в заблуждение на управителя на дружеството Н.Н. , ведно със законната лихва от 14.04.2022 г до окончателното заплащане ; и сумата от 1982,39 лева лихви за забава върху посочените главници считано от датата на всяко от плащанията до 14.04.2022 г .

Въззивникът излага доводи за неправилност на решението на СРС , тъй като според мотивите на влязлата в сила присъда ответникът е присвоил процесните суми , които са му преведени по сметка. Присъдата установява и доказва неоснователното обогатяване , поради което трябва да се приложи чл.117 ЗЗД и да се приеме , че давността е започнала да тече от 13.11.2019 г .

Въззиваемата страна е подала писмен отговор , в който оспорва въззивната жалба . При непозволено увреждане съгласно чл.114 ал.3 ЗЗД давността започва да тече от откриването

на дееца . В случая давността е започнала да тече от 08.03.2016 г и е изтекла до 08.03.2021 г .

Въззивната жалба е допустима. Основното решение е връчено на въззивника на 09.03.2023 г и е обжалвано в срок на 22.03.2023 г .

Налице е правен интерес на въззивника за обжалване на решението на СРС.

След преценка на доводите в жалбата и доказателствата по делото, въззивният съд приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Във връзка с чл.269 ГПК настоящият съд извършва служебна проверка за нищожност и за недопустимост на съдебното решение в обжалваната част . Относно доводите за неправилност съдът /принципно/ е ограничен до изложените във въззивната жалба изрични доводи , като може да приложи и императивна норма в хипотезата на т.1 от Тълкувателно решение №1 от 09.12.2013 г по тълк.дело №1/2013 г на ОСГТК на ВКС . Във всички случаи съдът е длъжен да даде законосъобразна правна квалификация на исковете .

За да отхвърли исковете СРС е приел , че безспорно ответникът е **работил по ТПО** при ищеца на длъжността “счетоводител” . Според мотиви на влязла в сила присъда от 03.04.2019 г по н.о.х.д.№17053/18 г на СРС , НО , 17 състав ответникът изготвил при онлайн банкиране платежни нареждания за превеждане на суми от ищеца , като вписал собствена банкова сметка за получаване на средствата . Ответникът получил парите и ги усвоил за собствени нужди .

Според СРС ответникът не е оспорил фактите по получаване на сумите , а единствено е възразил , че вземанията са погасени по давност . Възражението е основателно , защото получените без основание суми са изискуеми от получаването им и от този момент /съответно 09.03.2016 г и 05.04.2016 г / тече погасителна давност , която е изтекла преди предявяване на исковете на 14.04.2021 г . Гражданският иск в наказателния процес е бил отхвърлен и давността не се смята за прекъсната .

Решението на СРС е частично недопустимо и частично неправилно , като постановено при неправилна правна квалификация .

Решението на СРС е недопустимо в частта , в която е отхвърлен иск за лихви за забава за периода 09.04.2022 г до 14.04.2022 г . Видно от исковата молба лихвите за забава са претендирани до 08.04.2022 г т.е. налице е частично произнасяне по непредявен иск и в тази част решението на СРС трябва да се обезсили .

В останалата част решението на СРС е неправилно поради неправилна правна квалификация . Настоящият съд счита , че с оглед твърденията на ищеца в исковата молба за извършени от ответника като служител по ТПО неправомерни и умишлени действия по въвеждане на управителя му /работодателя му/ в заблуждение и нанесени имуществени вреди , законосъобразната правна квалификация на исковете е **по чл.203 ал.2 КТ във вр.чл.45 ЗЗД**

–непозволено увреждане. Дадената от ищеца правна квалификация по чл.55 ЗЗД / неоснователно обогатяване / не обвързва съда , като същата е в противоречие с фактическите твърдения на ищеца и безспорните данни за деликт , както и че страните са били в трудово-правни отношения . В житейски смисъл и в случай на измама деецът може да се “обогати неоснователно” , но от това не следва , че е налице от юридическа гл.т. фактическият състав е този на “неоснователно обогатяване” вместо на деликт /непозволено увреждане/.

Трябва да се отбележи , че наличието в случая на влязла в сила присъда , включително и по отхвърления граждански иск в наказателния процес , не формира СПН за процесния деликт . В мотивите си наказателният съд изрично е разграничил деянието “длъжностно присвояване” от евентуално деяние на ответника представляващо “измама” . За последното не е налице задължителна за гражданския съд оправдателна присъда по чл.300 ГПК. Именно за умишлено деяние “измама” от страна на ответника са твърденията на ищеца по настоящото дело .

С оглед дадената различна правна квалификация на страните са дадени от настоящия съд указания по доказателствената тежест .

Доколкото ответникът не е оспорил фактите твърдени от ищеца в исковата молба и същите се установяват от приложеното наказателно производство , спорен между страните е само въпросът за погасяване на вземанията за главница и лихва по давност . Останалите оспорвания на въззивника едва в устните състезания пред настоящия съд са преклудирани .

В случая е приложима общата 5-годишна давност по чл.110 ЗЗД . Съгласно чл.114 ал.3 ЗЗД давността при непозволено увреждане започва да тече от откриването на дееца . С оглед особеностите на случая /скрито извършване на деянията/ , по настоящото дело откриването на дееца не съвпада с датата на извършване на деликта , а е станало на по-късна дата . При липса на други данни , за дата на откриване на дееца трябва да се приеме 25.04.2016 г , на която дата е било прекратено ТПО на ответника.

Следователно от 25.04.2016 г до датата на подаване на искова молба 14.04.2021 г не е изтекла 5-годишната погасителна давност по чл.110 ЗЗД . Исковете за главница са доказани по основание и размер , не са погасени по давност .

Искът за лихви за забава е частично основателен . Съгласно чл.84 ал.3 ЗЗД ответникът е в забава на паричното си задължение и без покана . От друга страна давността за лихвите за забава е 3 годишна съгласно чл.111 б.В ЗЗД и възражението за погасителна давност е частично основателно . Искът за лихви за забава е основателен само за периода 14.04.2018 г - 08.04.2021 г или за сумата от 975,84 лева , а за разликата до 1982,39 лева е неоснователен .

Налага се изводът , че решението на СРС трябва частично да се обезсили и частично да се отмени . При законосъобразна правна квалификация искът за главница трябва да се уважи изцяло , а този за лихви за забава да се уважи частично и частично да се отхвърли . Разноски пред СРС /по компенсация/ и пред СГС съобразно уважената част от исковете се дължат от ответника .

По изложените съображения , СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №2014 от 10.02.2023 г постановено по гр.д.№20924/2022 г на СРС , 25 състав , поправено с решение №12212 от 10.07.2023 г по същото дело ; в частта , с която са **отхвърлени** искове на „А.Е.Д.“ ЕООД ЕИК **** гр.София да се осъди Х. П. С. ЕГН ***** гр.София да му заплати **на основание чл.55 ал.1 пр.2 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД** сумата от общо 3219,95 лева получени без основание с банков превод от 08.03.2016 г /получени на 09.03.2016 г от ответника 2513,45 лева/ и с банков превод от 05.04.2016 г /получени на 05.04.2016 г от ответника 706,50 лева/ чрез въвеждане в заблуждение на управителя на дружеството Н.Н. , ведно със законната лихва от 14.04.2022 г до окончателното заплащане ; и сумата от 1982,39 лева лихви за забава върху посочените главници считано за периода 14.04.2018 г – 08.04.2022 г ; и вместо него **ПОСТАНОВЯВА** :

ОСЪЖДА Х. П. С. ЕГН ***** гр.София да заплати **на основание чл.203 ал.2 КТ във вр.чл.45 ЗЗД и чл.86 ал.1 ЗЗД** на „А.Е.Д.“ ЕООД ЕИК **** гр.София сумата от общо 3219,95 лева обезщетение за имуществени вреди от непозволено увреждане от неправомерно получени с банков превод от 08.03.2016 г /получени на 09.03.2016 г от ответника 2513,45 лева/ и с банков превод от 05.04.2016 г /получени на 05.04.2016 г от ответника 706,50 лева/ чрез въвеждане в заблуждение на управителя на дружеството Н.Н. , ведно със законната лихва от 14.04.2022 г до окончателното им заплащане ; и сумата от 975,84 лева лихви за забава върху посочените главници за периода 14.04.2018 г - 08.04.2022 г .

ОТХВЪРЛЯ посочения иск за лихви за забава върху главницата обезщетение за непозволено увреждане за разликата над 975,84 лева до предявения размер от 1982,39 лева лихви за забава върху посочените главници считано от датата на всяко от плащанията до 13.04.2018 г .

ОБЕЗСИЛВА решение №2014 от 10.02.2023 г постановено по гр.д.№20924/2022 г на СРС , 25 състав , поправено с решение №12212 от 10.07.2023 г по същото дело ; в частта , в която е отхвърлен описания иск за лихви за забава върху посочените главници за периода от 09.04.2022 г до 14.04.2022 г като постановено по непредявен иск .

ОСЪЖДА Х. П. С. ЕГН ***** гр.София да заплати на „А.Е.Д.“ ЕООД ЕИК **** гр.София сумата от 10,68 лева разноски пред СРС /по компенсация/ и 92,48 лева разноски пред СГС съобразно уважената част от исковите .

Решението не подлежи на обжалване поради материален интерес по исковите под 5000 лева / чл.280 ал.3 т.1 ГПК /

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____